

ကျိပ်သိ

ရာဇဝတ်သမိုင်းတစ်လ
၂၀၁၈ ခုနှစ်

ကျိပ်သိ

ရဲဘော်
အားလုံး
အားလုံး

ရာဇဝင်ထဲမှာ ထားခဲ့မယ်

ညကများ သွားလို့ ထင့်။ မနက်တော်တော်နဲ့ မထနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကရှိနေသေးလေတော့ မထမဖြစ် ထရပြီ။ မျက်နှာသစ်ရင်း အတွေးတွေပေါ်လာတယ်။ ငါသောက်တာ များ နေပြီ။ ထပ်သောက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖျက် သံချေးတက်။ အင်း ... ရှေ့ရေးကရှိသေး။ အတွေးပေါ်အတွေး ပြန်ဆင့်ကြည့်တော့ ... အဟိ ... မနက်တိုင်း ဒီအတိုင်းချည်းပဲ။ ညနေကျတော့လည်း ချတာပဲ။ ကိုယ်က ထိန်းမယ်ကြံလိုက် ကျွေးမယ်မွေးမယ်ဆိုတဲ့ သူက ပေါ်လာလိုက်။ တကယ်အာသီသရှိပြီဆို ဘယ်တစ်ကောင်တစ်ဦးမှ မရှိကြဘူး။

မျက်နှာသစ်။ သွားနှစ်ခါတိုက် (အနံ့လေးများ ပျောက်မလားလို့ ပါ)။ ကော်ဖီလေးတစ်ခွက် မြန်မြန်သောက် ရီဝေဝေ နောက်ကျိုကျိုခေါင်းကို မနည်းမရင်း အိမ်ကထွက်ခဲ့တယ်။ လမ်းထိပ်မှာ တော့ ကွမ်းလေးဝယ်စားဦးမှ ။

“ဟဲ့ ... အကြည်မ ... ကွမ်း ၁၀၀ ဖိုး။ ထုံးစံအတိုင်း”

ထုံးစံအတိုင်းဆိုတာက အကြွေး။ ဘယ်လိုစားတယ်ဆိုတာ သူအသိ။

ကွမ်းရွက်တွေ ရေခါရင်း အကြည်မက လှမ်းမေးတယ်။

“ဦးသီ ... ညကမူးမူးနဲ့ ညောင်ပင်အောက်မှာ ထိုင်စကားပြောနေတာ ဘယ်သူနဲ့ တုံး။ အဲဒီလူကြီး တစ်ခါမှ မြင်ဖူးပါဘူး”

အဲ ... ဟုတ်သားဟ။ ငါညကအိမ်အပြန် ဘဲကြီးတစ်ပွေကိုရစ်ခဲ့တာပဲ
။ ဘာတဲ့ ... သူ့ကိုယ်သူများ ... အဟိ ရယ်ချင်လိုက်တာဟယ်။ ကိုယ်ပဲမူး
တာလား သူပဲ မူးတာလားမသိ။

“အဲ ... ဟဲ့ ... အကြည်မ နင်ဘယ်လိုလုပ်သိတာတုံး။ ညက ငါပြန်
လာတော့ တော်တော်မှောင်နေပြီဟ”

“ဦးသီရယ် ... တော်တို့ နှစ်ယောက် ကျွန်မတို့ အိမ်ခေါင်းရင်း အုတ်ခုံ
မှာ ထိုင်ပြီး အော်ဟစ်နေကြတာ ထွက်မကြည့်တာတောင် သိတယ် ဒါ
ပေမဲ့ ရန်ရှာနေမှာ စိုးလို့ ထွက်ကြည့်ရသေးတယ်တော့။ ပုဂံတွေရော၊ င
ကျန်တွေရော ရှုပ်နေတာပဲ ... ဟွန်း ”

ဪ ... အင်း ... ဟုတ်ပြီ။

ဟုတ်သားပဲ ... လူခြေတိတ်ချိန်ဆိုတော့ အသံကျယ်လောက်တယ်။
ဖြစ်ပုံကလည်း ကြည့်ဦးလေ။

ကိုယ်က ညကြီးအချိန်မတော် မူးမူးနဲ့ ပြန်လာတာကို သူက
လမ်းပျောက်နေလို့ တဲ့ ။ ပုဂံသွားချင်လို့ တဲ့ ။

ရော် ... ပြဿနာပဲ။ ဘယ်နှယ် ... ပုဂံနဲ့ များ နီးနီးမှတ်လို့ ဗျာနော
လေ။

အဲဒါနဲ့ ...

“ကဲပါဗျာ ... နောက်နေ့မှ သွား။ ဒီညတော့ ကျုပ်အိမ်မှာ လိုက်အိပ်
လှည့်ပါ”

ဆိုတော့ ...

“ဪ ... တို့ ဗမာတွေ စေတနာတော့ မပြောင်းလဲဘူးပဲ”

... တဲ့ ။ ကဲကြည့် ... ပြောပုံပြောပေါက်က။

မျက်လုံးလေးနည်းနည်းဖြူကြည့်တော့ ... အောင်မာ ...
ဘိုးတော်ကနှုတ်ခမ်းမွေးကို ကော့နေတာပဲ။ သားရေဂျာကင်အညိုနဲ့ ။
ဆံပင်ကို နောက်မှာ စုချည်ထားတယ်။ အောက်က ဂျင်းဘောင်းဘီအစု
တ်နဲ့ ကျောမှာ ဂီတာအိတ်ကြီး သိုင်းထားတယ်။ အဟိ ... မိုက်တယ် ...
ရော်ကာကြီး။ အရပ်ကတော့ရှည်ချက် ... မော့ကိုကြည့်ယူရတယ်။

ကဲ ... ထားပါတော့။

ကျွန်တော် သေချာရှင်းပြပါတယ်။ ဒီအချိန်ကြီး ဘာကားမှ လည်း မ
ရနိုင်ဘူး။ နီးနီးနားနားလည်း မဟုတ်ဘူး လို့ ။ ကိုယ်တွေလည်း ကိုယ့်ဦး
လေးအရွယ်ကြီးကို ညကြီးမိုးချုပ် ဒုက္ခမရောက်စေချင်လို့ ပါ။ ဘယ်လိုမှ
ပြောမရဘူး။ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ခင်ဗျားသောက်မလားဗျာ။ ကျုပ်မှာ B
E တစ်လုံးပါလာတယ်ဆိုတော့ သောက်မလားဆိုတာ အရက်လားတဲ့ ။
မင်းပြောတဲ့ ဟာတော့မသိဘူး။ သောက်တော့ သောက်ချင်သား။ နေ့လ
ယ်ကတည်းက ထန်းရည်ရှာနေတာ မတွေ့လို့ ကို နေမချီထိုင်မသာ ဖြစ်
နေတာတဲ့ ။

အို ... လှပလိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်ဒုက္ခ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မှ ထန်းရည်
ကစ်ချင်တဲ့ ဘဲနဲ့ ကြုံရလေတယ်ကွယ်။

“ကဲ ... ဆရာ သောက်ကြည့်ဗျာ။ မူးတယ်ဗျာ” ဆိုမှ ...

“အိမ်း” တဲ့ ... နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးသပ်ပြီး။

ဟွန်း ... ငမူးချင်း ခြေမြင်ပြီးသား အစောကြီးကတည်းက ... ။

ဒါနဲ့ အကြည်မတို့ ခြံခေါင်းရင်း အုတ်ခုံလေးပေါ် နှစ်ယောက်သား
ထိုင်သောက်ကြတာပါပဲ။ လေလေး တဖြူးဖြူးနဲ့ ဆိုတော့ မိုက်သား။ အိ

မိမှာ ဆို ခြင်ကိုက်တာနဲ့ ဘာနဲ့ ။ ဟင်း ... ဟင်း ... အုတ်ခုံမှာ ထိုင်သော ကံလို့ များ ခွက်တွေဘာတွေ ခက်ခဲမယ်မထင်နဲ့ ။ အုတ်ခုံဘေးမှာ ရေချ မ်းအိုးစင်။ အိုးကနှစ်လုံး၊ ရေအိုးအသင့် ... ခွက်အသင့်ပါဆို။ ဖိုးသီတို့ က ကစ်နေကျ။ အိတ်ထဲက ပုလင်းကိုထုတ်၊ အမြည်းက ရိုးရာမပျက် ဆီးယို ထုပ်။ တစ်ခွက်ကို ရေထည့်၊ တစ်ခွက်ကိုအရက်ထည့်။ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကွက်တိပဲ။

ဘဲကြီးကလည်း အငြိမ်ပဲ။ ဘာမှ ကိုအထွန့် မတက်ဘူး။

“ထိုင် ဆရာသမား၊ အားတွေ့နာတယ်။ ဒါ ပိုသဘာဝကျတယ်ဗျ”

“ပြည်သူ့ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ဘဝတွေသိဖို့ ပြည်သူကြားကိုဝင်၊ ပြည်သူနဲ့ တစ်တန်းတည်းနေတတ်ဖို့ အရေးကြီးသားကလား ... မောင်ရင်ရဲ့ ”

အယ့် ... အဲ ... အင် ... ဘောင်ကျဲကြီးနဲ့ ဘဲကြောင်ကြီးတွေတိုးငြိဟ

။

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... ချ ... ဦးလေးရာ တစ်ခွက်။ အမြည်းကတော့ ဦးလေးပြောတဲ့ အတိုင်း ပြည်သူတတ်နိုင်တဲ့ အမြည်းလေးပေါ့ဗျာ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ချချ ... ဦးလေးပြီး သားအလှည့်”

ဦးလေးကိုင်ချက်ဗျာ ... တစ်ဝှတ်တည်းပဲ။ ပြီးတော့ ဆီးယိုဖတ်လေး ဆွဲထုတ်ပြီး မြို့နေလိုက်တာ မျက်လုံးလေးကိုမှေးလို့ ။ “တောက်” ခန့်ချက်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ဝှတ်ကောက်ဝှတ်။ ဆီးယိုလေးငုံ။

“အဲ ... ဒါနဲ့ ဦးလေးက ဘယ်သူတုံးဗျ။ ဦးလေးလွယ်ထားတဲ့ ဂီတာကြီးလည်း ချထားပါဦးဗျာ။ အေးဆေးပေါ့”

“ကောင်လေး ... ဒါ ဂီတာအိတ် မဟုတ်ဘူး ၊ အရိန္ဒမာလုံ။ ငါ တရုတ်ဘက်ရောက်တုန်းက ခေါက်လို့ ချိုးလို့ ရအောင်ပြင်ပြီး ဂီတာအိတ်ပုံစံ

ထွင်ပြီးထည့်ထားတာ။ တော်ကြာ လက်နက်မှုနဲ့ အကစ်ခံရရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မတုံးဟ”

“ဗျာ ... အရိန္ဒမာလုံ ... ဟုတ်လို့ လား ... ဦးဦးရာ၊ ပေါက်ကရတွေ။ အနော်များ တော်တော်မူးနေလား ... ဟင် ... နားကြားများ လွဲရောသလားကွယ် ... ဂျကားတောင် အပီချင်တော့ပု ... လျှာတွေလိပ်လာဘီ”

“ဟကောင်ရ ... အရိန္ဒမာလုံပါဆို။ အစစ်ဟ အစစ်။ အေး ... ငါက ကျန်စစ်သားကွ ... ဒီဇိုင်းပြောင်းထားတာ”

ငမ့် ... ငမ့် ... ဖလွတ်... ဖွတ် ... ဖလူး ...”

ငုံထားတဲ့ အရက်တောင် ပြန်ထွက်ကုန်ပြီ။

“ဪ ... ဒီငစနုနယ် ... မယုံဘူးပေါ့လေ ... ရော့ ... ဒီမှာ ကြည့် ... ၊ D ကတ်”

အဲ ... Crazy Colour လေးနဲ့ ကတ်တစ်ကတ် ထုတ်ပြတယ်ဗျ။ အဟိ .
.. လာနောက်နေတယ် ... ဟွန့် ... မှန်းစမ်း ...ကြည့်ဦးမှ ။

အမည်- ကျန်စစ်သား

အခြားအမည်- ထီးလှိုင်ရှင်

အလုပ်အကိုင်- စစ်သူကြီး

နေရပ် - အတည်တကျမရှိ

လူမျိုး- အာဒိစ္စဝံသ

ထင်ရှားသည့် အမှတ်အသား - နှုတ်ခမ်းမွေးကော့။ လုံပါ။

ကတ်အမှတ် - XXXXXXXXXX

(လုံခြုံရေးအရ နံပါတ်များ ဖော်ပြရန်မသင့်ပေ။)

ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ် ... အိုးပုတ် ... ချိုးရုပ် ... အဲ ... အောက်မှာ က အမှန်အကန်လက်မှတ်ကြီးနဲ့ တံဆိပ်ကြီးနဲ့ ဗျ။ ယုံရမှာ လား ... ယုံရမှာ လား ... အင်း ... ခက်တော့ခက်သား ... မည်သူမဆို ရနိုင်သည် ဆိုတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ ။ အေးလေ ... ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ အဲ ... သေချာအောင်တော့ မေးဦးမှ ပါ။

နည်းနည်းတော့ အမူးပြေသွားတယ်။ အံလေးတစ်ချက်ကြိတ်၊ မာန်လေး တစ်ချက်တင်းပြီး ...

“ဦးလေးကတ်ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ ... ဇာတ်ကြောင်းလေးတော့ ပြောပြဦး။ သားကိုချစ်ရင်ပြောပြ ... ဒါပဲ။ မပြောရင် မတိုက်တော့ဘူး”

ပုလင်းကောက်ကိုင်ပြီး အရူးဇာတ် ခင်းပစ်လိုက်တယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ... အရူးက ရူးချင်ယောင်ဆောင်တော့ ပီပြင်ပြီပေါ့လေ။

ကိုကိုကျန် တစ်ချက်ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားလေရဲ့ ...။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်လက်ထဲက ပုလင်းကို တစ်ချက်ကြည့် ... တံတွေးလေးမျိုချပြီး ...

“အေး ... ပြောမယ်ကွာ ... ဒီလိုကွ”

(ကျန်စစ်သား၏ ထွက်ဆိုချက်ဟု မှတ်ပါလေ။)

“ငါ့ကို အနော်ရထာနဲ့ ဝေသာလီမင်းရဲ့ သမီး ပဉ္စကလျာဏီတို့ ကမွေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက မေမေ့ကိုအထင်လွဲပြီး ပရိမ္မကို နှင်လွှတ်လိုက်တာ။ ငါ့ကို အဲဒီမှာ မွေးတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ နောက်တော့မှ ဖေဖေနားမှာ သူရဲကောင်းဖြစ်လာတာဆိုလားပဲ”

“အဲ ... နောက်တစ်မျိုးရှိသေးသဟ။ ငါ့ကို အာဒိစ္စဝံသနေမျိုး ဖခင်နဲ့ ဝါးပင်မျိုးရိုးအမေတို့ က မွေးတာတဲ့ ”

“ငါလည်း အတိအကျသိတာတော့ မဟုတ်ဘူး ကွ။ တို့ ခေတ်က မင်း တို့လိုမွေးစာရင်းတို့ ဘာတို့ လည်း ရှိတာဟုတ်ဘူးရယ်လေ။ ဟီး ... ဟီး ... ပြောရရင် ငါတောင် ငါ့အကြောင်း သေသေချာချာသိချင်လို့ ဒီခေတ် သုတေသီတွေရေးတဲ့ စာအုပ် ပြန်ဖတ်ယူရတယ်။ ခုထိကို ဂဏန်းမငြိမ် သေးပါဘူးကွာ။ ထားပါတော့ ...”

“နောက်တော့ သူရဲကောင်းလေးယောက်နဲ့ အတူ စစ်တိုက်ခဲ့တယ်။ ဘော်ဒါကြီး စောလူးကြောင့် ပြဿနာတက်မလိုလိုနဲ့ လန်းသွားတယ်။ နာမည်ကြီးခဲ့တယ်။ ထီးလှိုင်သူကြီးနဲ့ သခွားခြံအခုန်ပြိုင်ရင်း သူ့သမီးနဲ့ ညားတယ်။ မထီးတူမ သမ္ဘူလနဲ့ ငြိတယ်။ အပါယ်ရတနာနဲ့ ညားတယ်။ ဘုရင်ဖြစ်တယ်။ ရွှေအိမ်စည် (ခ) ရွှေအိမ်သည် ၊ ရာဇကုမာရ်တို့ မွေးတယ်ဆိုပါတော့”

“ငါ့သမီး ရွှေအိမ်စည်က ကုလားနဲ့ ရှုပ်ချင်တယ်ကွာ ... ငါလည်း သဘောမတူတာနဲ့ ငါ့ဘော်ဒါကြီး မွန်မင်းမနုဟာရဲ့ မြစ်နဲ့ ပေးစားလိုက်မှ ငြိမ်သွားတာကွ။ သူတို့ ကမွေးတဲ့ ငါ့မြေးကို နန်းပေးတယ်ကွာ။ အင်း ... ရာဇကုမာရ်ကို နန်းပေးချင်ပေမယ့် ကတိတွေကလည်း ခံပြီးသားကိုးကွ ။ နောက်တော့ကွာ ... ဟိုကောင်က ကျောက်စာတောင် ဖမ်းရေးလိုက်သေး။ ဟေး ... ဟေး ... ဆိုးဘူးဟ ... အဖေလိုပဲ နာမည်တမ်းကြီးတာ ... ဂေ့”

“တခြားဟာတွေတော့ မင်းသိတဲ့ အတိုင်းပဲ ... မဏိစန္ဒာကိစ္စ၊ လုံနဲ့ ပစ်ခံရတဲ့ ကိစ္စ၊ ဂျမ်းကောင်တွေကို ကိုင်ပစ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စတွေပေါ့ကွာ။ ခုကတော့ မင်းတို့ ခေတ်ဆီ တစ်ခေါက်လေ့လာချင်တာနဲ့ ရာဇဝင်ထဲက နေထွက်ခဲ့တာပဲ။ ID ကတ်လုပ်ခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့လဲတော့ လာမမေးနဲ့ ပြောဘူး။ ခု ထိုက်သင့်သလောက် လေ့ လာပြီးပြီ။ တိုးတက်တာ

တွေ၊ အံ့ဩစရာကောင်းတာတွေ၊ စိတ်ပျက်စရာတွေ အစုံအစုံတွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ ပုဂံပြန်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ မင်းနဲ့ တွေ့တယ်။ ဒါပဲ ... ဟူး . .. အူး ဟူး ... ဂေ ...”

မင်းကလည်း တစ်ခွက်လောက်တော့ တိုက်ကွာ ... အာခြောက်တယ်
”

“ဟီး ... ဟီး ... ဘိုကျန်ကြီး မဆိုးဘူး တဲ့ ပြောတတ်တယ်။ ပွင့်လင်းတယ်။ ချစ်စရာကြီး။”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... ဦးလေး ... ရော့ ... ကစ်”

“ဂလု ... ဂလွတ် ... ဂေ ... အား ... ကောင်းတယ်ကွာ ... အဲတစ်ခုတော့ သိချင်သကွာ။ ငါ့တုန်းကတော့ သစ္စာတရားကို ဦးထိပ်ထားတယ်။ သမ္ဘူလအပေါ်သနားလို့ ဦးဆောက်ပန်းဘွဲ့ပေးတယ်။ ရခိုင်ဘက်က တောင်စဉ်(၇)ခရိုင်ကို ပေးတယ်ကွာ။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ သားတော်ရာဇာမာရ်ကိုလည်း သနားသကွာ။ ဒါကြောင့် သူ့အမေ သမ္ဘူလကို နည်းနည်းချော့ရတာပေါ့။ နို့ပေသိ ... မြေးအရင်း သားအဖျား ဖြစ်သွားတာကိုးကွ။ စိတ်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ။ အဲ ... ခု ... ခုရောကွာ ... သစ္စာတရားတွေ မိုးခေါင်ရေရှားနေသလိုကွ။”

★